

V E R S O P O
L I S O N E
L E D B U R Y
T W E N T Y T W E N T Y - O N E

After Everything
Ամեն ինչից հետո

Ruzanna Voskanyan / Ռուզաննա Ոսկանյան

Translated by Nieri Avanesian,
Anna Talalyan and Eliza Stepanyan

A R M E N I
A N B E L
A R U S I A
N G R E E K
S L O V A K

VERSOPOLIS ONE

After Everything
Ամեն ինչից հետո

Ruzanna Voskanyan / Ռուզաննա Ոսկանյան

Translated from the Armenian by Nieri Avanesian,
Anna Talalyan and Eliza Stepanyan

Versopolis at Ledbury Poetry Festival

2021

Published by
Ledbury Poetry Festival
The Master's House, Bye Street, Ledbury
Herefordshire HR8 1EA
UK

www.poetry-festival.co.uk

Copyright © Ruzanna Voskanyan 2021
Translations copyright © Nieri Avanesian,
Anna Talalyan and Eliza Stepanyan 2021

Designed & typeset in Arno & Sylfaen
at Five Seasons Press, Hereford
www.fiveseasonspress.com

and printed on Five Seasons book-quality recycled paper
with Colorset recycled cover board
by Orphans Press Ltd, Leominster
www.orphans.co.uk

VERSOPOLIS

*is a unique, Europe-wide platform.
It gives emerging European poets
the chance to reach an audience beyond
the boundaries of the language they write in
by translating and publishing their poems
and inviting them to perform at festivals.*

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

RUZANNA VOSKANYAN was born in 1989 in Yerevan, Armenia. In 2012 she received a master's degree in Literary Criticism. Now Ruzanna is a PhD student in Armenian Philology at Yerevan State University. Her research focuses on the features of existentialism in contemporary Armenian prose.

Since 2009 Ruzanna has been a member of the Writers' Union of Armenia. Her poems have been translated into Russian, English and Italian and published in the Armenian and Russian press and in mono/bilingual poetry anthologies as well. She has three poetry collections: *Transparent Rains* (2007), *Further and Further* (2013), *Not about You* (2019). She is the recipient of several awards, including the Youth Presidential Prize for her first book of poetry (2008).

Ruzanna has taken part in literary festivals and symposiums, such as Forum of Young Writers of CIS in Russia (2012, 2013), The Annual Meeting of Armenian Young Writers (almost every year since 2005), Literary Ark International Festival (2012, 2015), Genoa's International Poetry Festival (2015), CROWD OMNIBUS Reading Tour (2016) etc.

She is the co-founder of www.cultural.am website which was created as a virtual platform for various types of arts.

Ruzanna translates literary works from English and Russian into Armenian.

'... Her poetry stands out most for its professional structure, metaphorical thinking and depth of imagery, with an accentuated and slightly melodious rhythm that she creates through the frequent use of inverted word order and refrains. Image play, which is the main way of constructing her poem, scatters and reassembles what is said, and what is said in this case is an ultra-oscillation of emotions, feelings, moods, that are personal enough to be sincere, at the same time abstracted from the personal one to be closer to someone else.'

Hasmik Khechikyan, Armenian critic, in a book review

'My love, you said you were a wolf...'

translated by NIERI AVANESSIAN

'To Happiness'

'Take me to the city...'

'I will love you after all...'

translated by ANNA TALALYAN

'Don't let me go...'

'Would you marry me...'

'I have locked the door on you and left...'

'Give me wildflowers today...'

'Overheard poems'

translated by ELIZA STEPANYAN

Սեր իմ, սասցիր՝ գայլ ես եղել,
ու պաշտեցի ես քեզ
մաշկիդ խզրզված մազմզուկների չափ,
ու պաշտեցի ես քեզ
ապուպապերիդ սրորած հողերի երկայնքով
ու հրացանի փողին հայացքս հառած՝
ոռնացի քեզ նման.
գիշեր էր ու մութ,
ու լոկ լսեցի, որ չկամ . . .
Սասցիր, սեր իմ, գայլ ես եղել,
նայեցի ձեռքերիդ, թաթերիդ, թաթերիդ, ձեռքերիդ.
գիշեր էր, մութ էր,
ու զգացի, որ մինչ այդ չկայի . . .
Հեռվում լալիս էր երեխան,
մեր շուրջը հարսանիք էր,
ես ու դու կծկվել էինք սեղանի տակ.
արի գայլավարի թաքուն հեռանանք . . .
Ու պաշտեցի ես քեզ
աշխարհի բոլոր ճամփաների վրա . . .

My love, you said you were a wolf,
and I worshipped you
the messy little hairs of your pelt,
and I worshipped you
along your rubbed-dirt paths
and with my face turned towards gunshots,
I howled like you;
it was dark, and night,
and all I heard was that I don't exist . . .
You said, my love, you were a wolf,
I looked at your hands, your paws, your paws, your hands;
it was night, it was dark,
and I felt that, until then, I hadn't existed . . .
The child was crying in the distance,
we were surrounded by a wedding,
you and I had huddled under a table;
let's sneak away, like wolves . . .
and I worshipped you
on all the paths of the world . . .

Երջանկությանը

Քեզ կարոտելը սովորություն էր . . .
Հետո եկավ գիշերը,
որ ծանրացավ մարմնիս
բոլոր գաղտնարաններում.
գիշերը հազարաձեռք էր:
Քեզ սպասելը սովորություն էր,
քեզ փնտրելն էլ՝
գրքերի գրպաններում,
ոտնաձայների քաղաքում.
իսկ դու անձայն ես մոտենում,
քեզ մեղքի հոտոտելիքով է միայն
զգալ կարելի:
Ժամանակի անիմաստ կորուստ է
քեզ ատամներով, շուրթերով,
բոլոր մարմնամասերով
պահելը.
զնացքները մեկնում են
երկու բոպեն մեկ,
կայարանները լիքն են չսպասողներով,
չլացողներով, չմայրացողներով
ու անթիվ չ-երով,
ու դու էլ ես սովորական,
հեռացողների մեջ:
Քաղաքը, որտեղ դու չկաս,
պիտի այրվի . . .

To Happiness

Missing you was a habit . . .
Then night fell,
that grew heavy on my body,
in all its recesses;
the night had a thousand hands.
Waiting for you was a habit,
much as looking for you,
in the pocket of books,
in the city of footsteps.
While you approach noiselessly,
it is only possible to feel you
with a muzzle of sin.
It is a useless loss of time
to hold you
with one's teeth, lips,
all the body parts.
The trains depart
every two minutes,
the stations are full of non-waiters,
non-criers, non-mothers-to-be,
and with many non-s,
and you, too, are a usual sight
among those who depart.
The city without you
must be burnt . . .

Տար ինձ քաղաքն այն,
որ դեռ գոյություն չունի,
ինքնաթիռով, որ դեռ չկա,
ձեռքս բռնած անցիք
երկինքներով, քարտեզներով
ու տար ինձ քաղաքն այն,
որտեղ ոչ ոք չի մեռել դեռ:
Բոլոր գրքերս կբերեմ այնտեղ,
փողոցները կբնակեցնեմ գրքերով,
նկարներս կբերեմ,
ոտնաձայներս՝ թաց, չոր, ձյան վրա,
ու քեզ կբերեմ վերջապես,
միայն թե տար ինձ այն տեղը,
որի մասին լսել եմ այնքան,
հատկապես հեքիաթներում,
որոնք վստահեցնում են 7 եղբայրներից 3-րդի
երջանկության մասին
երկրում, քաղաքում, գետում,
որ դեռ չկան:
Տար ինձ քաղաքն այն,
որ ես չմեռնեմ երբեք,
որովհետև ամոթ է այսր առաջինը լինել:

Take me to the city
that doesn't exist yet,
by a plane that doesn't yet exist,
cross, holding me by the hand,
the skies, the maps,
and take me to the city,
where nobody has died yet.
I'll bring all my books there,
I will inhabit the streets with books,
I'll bring my pictures,
my footsteps, wet and dry, on the snow,
and I will bring you, after all.
Just take me there,
I have heard about it so much,
especially in fairy-tales,
which assure the 3rd brother of the 7
is the happy one
in the country, city, river,
that don't exist yet.
Take me to the city
for me not to ever die,
because it's a shame to be the first one.

Ես կսիրեմ քեզ բոլոր
հնարավոր և անհնար
պատերազմներից հետո:
Մարդիկ կճանա քարերի տակ,
երկինքը կլինի ուրիշ,
իսկ ես կշարունակեմ
համառորեն
սիրել քեզ:
Ձեռքս օղակած մեջքիդ՝
քավարանը կիջնեմ
ու մատներիս ծայրով
զարկերակը կշոշափեմ
անկողնուդ:
Ձեռքս օղակած մեջքիդ՝
քամու խուտուտը կզգամ
թռչել սովորողիս
ոտքերի տակ
ու ամուր կկառչեմ քեզնից:
Բոլոր հնարավոր և անհնար
դատարկություններից հետո՝
բաժակների, սրտի, տան,
փողոցների, աշխարհների, աշխարհների՝
քեզ հետ:

I will love you after all
possible and impossible
wars.
People will be left under stones,
the sky will be different,
but I will continue
to obstinately
love you.
My arm rounded around your back,
I will descend into the purgatory
and will feel the pulse
of your bed
with my finger tips.
With my arm rounded around your back,
I will feel
the tickle of the wind
under my feet
I the tyro flyer,
and will cling to you tightly.
After all possible and impossible voids,
of glasses, heart and home,
of streets, of worlds, of worlds
with you.

Մի թող, որ գնամ:
Ինձնից հետո աշունը այդպես էլ չի գա,
ծառերը թռչել չեն սովորի,
ու բանտերից ստացվող որևէ
թռուցիկի մեջ (հատկապես սիրային)
ինձ չես գտնի էլ,
մի թող . . .
Կարոտը, մարմինս առած,
թակում է դռները բոլոր փակ՝
քոնը՝ քո բացը,
իրենով ծածկելու հույսով:
Բոլորը, բոլորը, բոլորը
կամրջից թռփ-թռփ ընկնում են ցած,
ու մեր ետևից վազող կինը
այդպես էլ չի իմանա
բանաձևը ժպտալու:
Մի թող, որ հիմարի պես
անտերև թևերս երկարեմ վերև,
կարիք ինձ ձախ կողիցդ,
մազերս հյուսիք մատներիդ,
բարձր միացրու երաժշտությունը
անցնող օրվա
ու մի թող, որ գնամ . . .

Don't let me go.
After me, autumn nevermore comes,
trees won't learn to fly
and in leaflets (especially in love ones)
received from prisons
you won't find me anymore,
don't let . . .
The longing, embracing my body,
knocks on all locked doors:
on yours, your open one
in hope to cover it by itself.
Everyone, everyone, everyone
falls splat from the bridge,
and the woman running after us
will never find out
the formula of smiles.
Don't let me
stretch up my leafless arms
like a fool,
sew me on your left rib,
braid my hair to your fingers,
turn the past day's music louder
and don't let me go . . .

Կամուսնանայիր ինձ հետ,
թե իմանայիր,
որ ծառերից կախված գիշերներն
ավելի արագ կծերանան այդուհետև,
կամուսնանայիր ինձ հետ,
ով ետևում է թողել
առանց քեզ անցած մի անապատ
(ծարավ եմ, բացիր դուռը,
թող քաղաքը լցվի իմ մեջ):
Ետևիցս կգայիր
խուլ ու համր ու կույր ձևանալով,
անանուն մարդկանց
անանուն ձայների միջով
ետևիցս կգայիր:
Ու չէիր տխրի, եթե
սպասված խնջույքի փոխարեն
ծակ տաշտակը դնեի քո առաջ
ու ասեի՝ հեքիաթ հորինիր
օտար ծովերում լող տվող
ձկների մասին,
ու անհետանայի՝
առաջիկա քսանհինգ տարում
քեզ այդ հեքիաթի հետ թողնելով:
Մի քնիր, միայն թե մի քնիր,
թե չէ լույսը շուտ կբացվի,
ու կանհետանանք
արևի առաջին շողերի հետ . . .

Would you marry me
if you knew
that the nights hanging on the trees
henceforth would get old faster?
Would you marry me
who left behind
a desert passed without you?
(I'm thirsty, open the door,
let the city fill in me.)
Would you follow me
pretending to be deaf and dumb and blind?
Through nameless people's
nameless voices
would you follow me?
Wouldn't you feel sad
if instead of the expected feast
I put a broken trough in front of you
and said 'Think up tales
about fishes
that swim in foreign seas'
and disappeared
for the next twenty five years
leaving you with this tale?
Don't sleep, only don't sleep,
otherwise it will dawn early,
and we will disappear
with the first rays of the sun . . .

Դուռը փակել եմ վրադ ու հեռացել.
այսօր առավոտյան հիշեցի:
Դու երևի կերել ես արդեն
պատի բոլոր նկարները,
իրար վրա շարված գրքերի կազմերն ես կերել
(ամենահամեղ մասը վերջին տվյալներով)
ու դռներն ես կերել բոլոր.
ն՛ց պիտի հիմա դուրս գաս:
Ես դուռը կողպել եմ վրադ, բանալին տվել եմ քեզ
ու հեռացել եմ քեզ շատ լավ հայտնի ուղղությամբ:
Չեմ սպասել, որ կգաս,
չեմ ուզել, որ գաս,
ու չեմ եկել:
Կոստյումներս ես հերթով փորձել,
առաստաղը բարձր էր շատ
փողկապով կախվելու համար:
Գոնե պատերը մի կրծիր.
ոչինչ, որ տանիքը կընկնի վրադ,
ուղղակի լիքը դռներ կբացվեն,
ու չեմ իմանա որով դուրս գալ:

I have locked the door on you and left:
I remembered it this morning.
You've probably already eaten
all wall pictures,
covers of all books lying on top of each other
(the most delicious part according to the latest data)
and have eaten all the doors.
How should you get out now?
I locked the door on you and gave the key to you
and went in a direction well known to you.
I haven't expected you to come,
haven't wanted you to come,
and you haven't come.
You have tried on my costumes one by one,
the ceiling was too high
for hanging on a tie.
At least the walls don't gnaw:
it's OK that the roof will fall on you,
just a lot of doors will be opened,
and you won't know which one to exit.

Դաշտային ծաղիկներ նվիրիր ինձ այսօր
ու մեկ էլ աստղեր,
թեկուզ ճմռթված ու օգտագործված.
ուզում եմ կարծել, թե դու նշում ես
իմ վերադարձը
ու հիշում մարմնիս ամեն ծեփծեփում,
ձեռքով շոյում ես կորերը ստվերիս,
ու շնչասպառ է լինում օդն ինքը:

Օրեր նվիրիր,
Ժամեր նվիրիր,
րոպեներ թեկուզ
կողքի սենյակում փակված՝
իմ մասին երազ հյուսելուն:
Ուզում եմ կարծել
դու չես մոռացել
իմ հեռանալը,
ու դուռը թաց է,
դուռը դատարկ է
քո ներսի նման:

Քայլ-քայլ ու դանդաղ
կարճիր անձուկը
իմ ու քո միջև,
թույլ տուր, որ կապված աչքերով իջնեմ
անդունդը մթին,
որի պատերի խոնավությունը
վանում է ափս,
բայց մարմնիս տապը
նրան է ձգտում:

Դաշտային ծաղիկ նվիրիր ինձ այսօր:
Ուզում եմ կարծել
սիրում ես դու ինձ . . .

Give me wildflowers today
and stars, as well
at least crumpled and used:
I want to think that you celebrate
my return
and remember my body's every coquetry,
fondle every curvature of my shadow,
and the air suffocates on its own.

Give me days,
give hours,
at least minutes,
to build a dream of me,
locked in the next room.
I want to think
you didn't forget
my leaving
and the door is sloppy,
the door is empty
as your inside.

Step by step and slowly
reduce narrowness
between you and me,
let me go down blindfolded
into a dark abyss,
the dampness of whose walls
pushes away my palms,
but the heat of my body
strives for it.

Give me wildflowers.
I want to think
you love me . . .

Ականջ դրված բանաստեղծություններ

1.

Ես փորձում էի
քեզ ամեն կերպ տեղավորել
իմ օրվա մեջ.
տուն-աշխատանք,
աշխատանք-տուն,
լվացք, լոզանք,
ձեռքսեղմումներ՝
այս ամենի արանքում:
Բայց պարզվեց՝
դու հենց օրն ես:

2.

Մտածում էի՝
այն քչերից եմ,
որ ճանաչել են սերը:
Պարզվեց
ոչնչով չեմ տարբերվում
մյուսներից:

Overheard poems

1.

I tried
in every way to fit you
into my day:
home-work,
work-home,
washing, bathing,
handshakes;
between it all.
But it turned out
YOU are the day.

2.

I thought
I'm one of the few
who have known love.
It turned out
I have no difference
from others.

3.

Դու իմն ես, ինչպես
սուսնն այս վարձով,
շաբաթը մի քանի օր,
մի քանի ժամով:

Դու իմն ես, ինչպես
հողն այս,
ջուրն այս,
օդն այս
վարձով:
Ցկյանս:

3.

You are mine
like this house for rent,
several days a week,
for a few hours.

You are mine like
this land,
this water,
this air,
for rent.
Lifelong.

VERSOPOLIS

where
poetry
lives

LEDBURY
POETRY
FESTIVAL
2-11 JULY
2021